זר שאינו אוכל. בקדשי קדשים: **שכן עשה בו קרב למקריב.** המוס פוסל בקרבן כדרך שפוסל בכהן: **טמא יוכיח.** שלא עשה בו קרב כמקריב שאין בהמה מקבלת טומאה ממייס כשם שהכהן טמא מחייס וכתיב ויזרו ולא יחללו שלמא טמא שעבד חילל: **שמוזרין.** שלא לעבוד טמא מוינזרו בעל מום [ה] מולא יגש: **הילא מוכח.** זר: **אי נימא מוינזרו.** דרשא [ג] ליה להאי קרא בני ישראל להזהיר זרים כשלמא לעיל: **חילול בגופיה קמיפ.** וק"ו למה לך: ה"ג **מה להלן זר, שכן לא הופרש** [ד] **בגמא.** בגמא יחיד (בגמא) בשעת היתר הבמות דתנן בפ' בתרא (לקמן קיג.) הזמן והגומר והטמא שזין בזה ובזה ובבלייתא תניא [ב] עלה דברים שמותה בגמא קטנה לגמא גדולה דס מתיר ומפגל ומומין תלמר מזר שכשר בגמא כלתנן התם אלו דברים שבין במה גדולה לגמא קטנה וקתני התם כיהון ובגדי שרת [ה] וקלחי [ו] נמי מוכחי בגדעון ומנוח ושמואל שהקריבו בגמא [ז]: **חולן.** ילפינן לקמן מקלחי התם עבד מילה: **שכן לאסור במעשר.** דכתיב לא תאכלנה בשעריך (דברים כו): חולן מוחזר שלא יעבוד דכתיב בכהן גדול ומן המקדש לא יצא ולא יחלל את אלא יצא מילה: **דלמא שרי בגמא.** דגבי חולן כתיב ומן המקדש: **יושב אם עבד חילל.** לקמן ילפינן לה בפירקין [דף כג.]: **שכן פסול לעדות.** דלמרי גמס שבועות (דף ל.) ועמדו שני המגשים בעדים שכתוב מדבר: ומאני **מיושב תלמיד חכם.** הכא [ו] מייתי לה דכשר לעדות דלמרי גמס (שם) שבית דין מוקלים לו בכוד ומושיבים אותו: [**שם יושב**]. מלינו [ז] שם יושב בעלמא שפסול לעדות משום שם יושב תמר בשם זר שלינו נפסל לעדות משום שם זרות: **שם יושב לא פריך.** הואיל והוא יושב ת"ח למייתי מיניה לק"ו כשר לעדות: **ומחד מהנך.** חולן או טמא או בעל מום: **ויושב דכשר בגמא מנא לן.** דלא נפרך שכן לא הותרו בגמא להא מדשבקיה רב מערשיא לקל ומומר לעבוד בחולן וטמא ובעל מום ונקט יושב משום הני [ח] פירכי שבקיה דלא משכחת היתר בבעל מום ובטמא שמת בלא בגדים ובחולן שנכנס לבית האבל ואכל בקדשים ולא נטמא דכתיב (ויקרא כא) ובקדשיו לא יחלל ולא נטמא ולא נחלל בחולן ובטמא שמת בלא בגדים ובבעל מום